

чия! Нека ги измори ламитѣ гдето ни ядатъ житото! — отвърна другото.

Гласътъ му се губѣше въ грохота на бурята. Преди да се скриятъ въ катуната си, тѣ прибраха козитѣ подъ единъ сламененъ покровъ, нагледаха да не сѣж открити житнитѣ ями, обиколиха кошеритѣ и отидоха да затворятъ вратата на оградата. Изведнѣжъ ярка бледолилава свѣтлина облѣ цѣлото небе и тѣ изплашени се втурнаха къмъ жилището си.

Това бѣ четиришгълно пространство издълбано въ земята, а отгоре покрито съ плетъ замазанъ съ глина. Страшенъ грѣмъ отекна нѣкъде наблизо. Тѣ слѣзоха нѣколко стѣпала и залостиха добре вратата на отвора. Бѣше съвсемъ тъмно. Само отъ време на време блѣсъка на свѣткавицитѣ за мигъ нахлуваше презъ широкия куминъ отъ върбови прѣчки. Децата дълго лежаха мокри и треперящи на пода, следъ това по-голѣмото намѣри една изгорѣла до половина борина, запали я и я закрепи въ една желѣзна халка на стената. Съ димъ и пукотъ треперящата свѣтлина озари една широка низка стая. Подътъ бѣше покритъ съ сламени рогозки, по стенитѣ висѣха върви съ сушени плодове и пушено месо. Момчетата запалиха огъня на огнището и почнаха да сушатъ мокритѣ си дрехи. Жибитѣ имъ тракаха и студени трѣпки пробѣгваха по гърба имъ.

Изведнѣжъ нѣкакви тежки стѣпки прокѣнтѣха надъ тѣхъ.

— Татко ще е! — извика по-малкиятъ и очитѣ му радостно блеснаха.

— Вѣрвашъ ли, че побирчиата го е пустналъ вече? — каза недовѣрчиво другото.

Момчетата затаиха дѣхъ.

Нѣкакъвъ непознатъ гласъ изгрѣмъ вънъ:

— Нѣма ли тука хора? Отворете ми, за Бога!

Овчарчетата се спогледнаха изплашени. Малкитѣ имъ сърдца забиха силно. Радулъ, по-голѣмиятъ, стана, покачи се по стѣпалата, застана за мигъ въ недоумение, следъ това бързо откряхна вратата и каза: